

Almægtighedens Paradoks

Når folk ser ødelæggelserne i Gaza, opstår spørgsmålet ofte: *Hvis Gud er almægtig, hvorfor tillader Han dette?* Det er det ældgamle problem om ondskab, skærpet af billeder af børn begravet under murbrokker og familier, der sørger over tab for store til at nævnes. Filosof-fer formulerede engang problemet abstrakt: *Kan Gud skabe en sten så tung, at Han ikke selv kan løfte den?* I Gaza er paradokset ikke længere akademisk. Det er håndgribeligt. Hvis Gud kan stoppe drabet, hvorfor gør Han det ikke?

Koranen og den bredere abrahamitiske tradition tilbyder et overraskende svar: Gud handler ikke på måder, der modsiger Hans egne åbenbarede principper. Hans magt er grænseløs, men Hans retfærdighed er principfast. Den Almægtige er ikke en tyrant, der bøjer moralen efter sin vilje; snarere vil Han kun det, der er i overensstemmelse med den retfærdighed og barmhjertighed, Han har erklæret. Dette er **almægtighedens paradoks**: Guds styrke viser sig ikke i at bryde Hans egne love, men i at opretholde dem, selv når det efterlader menneskelig ondskab ukontrolleret.

Guddommelig Selvbegrænsning: Prisen for Konsekvens

Koranen erklærer:

Den, der dræber en sjæl... det er, som om han har dræbt hele menneskehe-
den. Og den, der redder én, det er, som om han har reddet hele menneskehe-
den.

- Al-Ma'idah 5:32

Den jødiske tradition afspejler dette i doktrinen om *pikuach nefesh* – pligten til at redde liv, der næsten overstyrer ethvert andet bud. Talmud fordyber dette i *Sanhedrin 90a*, hvor bevarelsen af liv er bundet til selve fundamentet for guddommelig retfærdighed. Både islams *sunna* (guddommelig skik) og jødedommens *brit* (pagt) beskriver en Gud, der binder sig til relationel trofasthed frem for at handle med rå magt.

At gribe ind katastrofalt – at udslette aggressorer i massevis – ville opløse selve den moral-ske orden, som Gud opretholder. Det ville forvandle Skaberen til det kaos, Han afskyr. I stedet forklarer Koranen:

Hvis ikke Allah holdt folkene i skak, nogle ved hjælp af andre, ville klostre, kir-
ker, synagoger og moskeer, hvor Allahs navn nævnes meget, være blevet øde-
lagt.

- Al-Hajj 22:40

Guds foretrukne metode er ikke ensidig udslettelse, men medieret tilbageholdenhed – *at holde nogle i skak ved hjælp af andre*. Dette er paradokset i aktion: almægtighed frivilligt bundet af principper.

Den kristne tradition afspejler dette princip om guddommelig konsekvens. I Getsemane iredtesatte Jesus sine tilhængere:

Sæt dit sværd tilbage på dets plads, for alle, der griber til sværdet, skal dø ved sværdet.

- Matthæus 26:52

Magt bundet til principper, ikke rå hævn.

Martyrdommets Trøst: En Horisont Bag Horisonten

Hvor mennesker ser uoprettelige tab, afslører Koranen en anden horisont:

Tro ikke, at de, der er dræbt på Allahs vej, er døde. Nej, de er levende hos deres Herre, forsørget, glædende sig over, hvad Allah har givet dem af Hans gavmildhed.

- Ali 'Imran 3:169–171

Dette er ikke en kliché, men en eskatologisk trods. De, der er dræbt uretfærdigt, er ikke fodnoter i historien, men hovedpersoner i evigheden. Deres glæde er en bebrejdelse mod deres mordere, deres ophøjelse en retfærdiggørelse af deres lidelse.

Denne tro har givet næring til modstand fra de tidligste muslimer, der blev forfulgt i Mekka, til palæstinenserens *sumud* (standhaftighed) i dag. I Gaza, hvor millioner er fordrevet, og hungersnød forfølger de overlevende, er overbevisningen om, at martyrerne er levende hos deres Herre, ikke eskapisme, men overlevelse. Det forvandler sorg til udholdenhed, murbrokker til vidnesbyrds altre.

Alligevel fjerner Koranens løfte ikke menneskelig smerte. Familier græder, mødre jamrer, fædre begraver deres børn. Den første reaktion er sorg, klage og raseri – fordi kærlighed modstår adskillelse. Men blandt det palæstinensiske folk forvandles denne sorg ofte til noget andet: en erkendelse af, at deres kære er blevet skånet for yderligere lidelse i Gazas ruiner, en accept af Guds vilje og et tålmodigt håb om genforening i det hinsides.

Deres tro omformer døden ikke kun som tab, men også som befrielse – befrielse fra jordisk pine og befrielse ind i Guds barmhjertighed. Derfor er begravelser i Gaza, selv om de er gennemsyret af tårer, også fyldt med råb om **Allahu Akbar**. Det er både klage og bekræftelse: et folk, der vælger at stole på, at martyrerne ikke er ødelagt, men æret, ikke fraværende, men ventet.

Også dette er en del af paradokset: Mens Gud nægter at bryde sin lov for at stoppe mord, nægter Han også at opgive ofrene til intetheden.

Guds Moralske Renhed: Ekkoet af Usonet Blod

En anden dimension af paradokset er guddommelig renhed. Ved at nægte at gribe ind gennem drab overlader Gud skylden fuldstændigt til gerningsmændene. Hver kugle, der affyres, hver bombe, der kastes, hvert barn, der sulter – pletten tilhører dem alene.

Så den, der gør en smule godt, vil se det, og den, der gør en smule ondt, vil se det.

- Al-Zalzalah 99:7-8

I dag er Gazas jord gennemblødt af blod, og råbet er ikke stemmen fra én bror, men fra hundredtusinder. **Blodet fra 680.000 uskyldige råber til Gud fra Gazas jord – lige som Abels blod engang råbte fra jorden til himlen.**

Din brors blods stemme råber til Mig fra jorden. Hvad har du gjort?

- Første Mosebog 4:10

På Dommedag vil selve kroppen blive anklager og forråde sin ejer:

Den dag vil Vi forsegle deres munde, og deres hænder vil tale til Os, og deres fødder vil vidne om, hvad de plejede at tjene.

- Yasin 36:65

Og hvad der venter de skyldige, er pine uden lindring:

Han vil drikke det i slurke, men vil næppe kunne sluge det. Døden vil komme til ham fra alle sider, og alligevel vil han ikke dø; og foran ham vil være en massiv straf.

- Ibrahim 14:17

Talmud efterlader ingen tvivl:

De onde... har ingen andel i den kommende verden.

- Sanhedrin 90a

På tværs af traditioner er dommen enstemmig: sådan en omfattende nedslagtning er ikke blot en synd, der kan renses i Gehinnom, men **en misbrug af selve Guds navn**. Det krænger *pikuach nefesh* – buddet om at prioritere at redde liv – og håner sandheden om, at mennesker er skabt *b'tselem elohim* – i Guds billede. Det er åben trods mod Hans bud og en helligbrøde, hvis konsekvens er evig udelukkelse.

Fordømmelsen af Tavshed: Tilskuere som Medsammensvorne

Men paradokset strækker sig endnu længere: Guds afvisning af at bryde sin egen lov betyder, at verden bliver prøvet, og tilskuerne bliver afsløret. Skriften fordømmer ikke kun gerningsmændene, men også dem, der ser og intet gør:

Vi har skabt mange af jinn og mennesker til Helvede. De har hjerter, hvormed de ikke forstår, øjne, hvormed de ikke ser, og ører, hvormed de ikke hører. De er som kvæg – nej, endnu mere vildfarne. Det er dem, der er de uagtsomme.

- Al-A'raf 7:179

Dette er en tordenkile mod historiens „kvæg“ – regeringer, der nedlægger veto mod våbenhviler, medier, der udjævner „begge sider“, borgere, der scroller forbi murbrokker. Neutralitet i lyset af massakrer er meddelagtighed.

Talmud siger: *kol Yisrael arevim zeh bazeh* – „alle israelitter er ansvarlige for hinanden.“ I ånden er dette universelt: hele menneskeheden er bundet sammen i ansvar. Tavshed er ikke neutralitet; det er forræderi.

Almægtighedens Paradoks i Gaza

Her skærpes paradokset: Gud er almægtig, men Han binder sig til sin egen moralske lov. Han vil ikke begå drab for at stoppe drab. Han vil ikke begå uretfærdighed for at standse uretfærdighed. I stedet tillader Han menneskelig ondskab at afsløre sig selv – og dermed bevarer Han sin moralske renhed til den endelige dom.

For martyrerne betyder dette trøst: deres blod er ikke tabt, men forvandlet til vidnesbyrd og ære. For gerningsmændene betyder det fordømmelse: deres forbrydelser råber mod dem, deres egne kroppe vil vidne, og deres skæbne er evig udelukkelse. For tilskuerne betyder det afsløring: deres tavshed er meddelagtighed, deres neutralitet fordømmelse.

Konklusion

Almægtighedens paradoks er ikke en abstrakt gåde, men en levet virkelighed i Gaza. Det viser os, at Guds magt ikke er vilkårlig, men principfast. Han har valgt tilbageholdenhed, og i denne tilbageholdenhed ligger både trøst for de uskyldige og fordømmelse for de skyldige.

For gerningsmændene vil deres egne kroppe vidne mod dem, deres pine vil være uendelig, deres forbrydelser genlydt af selve jorden. For tilskuerne er tavshed i sig selv fordømmelse. For martyrerne er der liv hinsides døden, glæde hinsides sorgen.

Fra Gazas murbrokker stiger ikke bevis på Guds fravær, men en dobbelt sandhed: at menneskelig grusomhed er reel, og at guddommelig retfærdighed er ubønhørlig. Spørgsmålet, der står tilbage, er, om vi, der stadig trækker vejret, vil genkende paradokset – og leve efter den livets lov, som Gud har fastsat: at redde i stedet for at dræbe.